

Кжде да иде, що да стори?
Съ кого да се поразговори?
Тѣй много, много други още
тжгуватъ като него ношемъ!
И кой ли тѣхъ ще весели!
За участьта имъ го боли.

Ей тукъ най-горестно простена
цигулката му нажалена.
И не единъ въздѣхна тежко.
Едва не ревна Таралежко.
Но ето, радостенъ решава
безплатни веселби да дава,
разтуха и за него самъ
и трѣгва да разнася радость
навредъ, за старо и за младо,
въ сърдцето съ благороденъ
пламъ.

Съ лжка удари вдѣхновенъ
по струнитѣ и вмигъ прекъсна.
Подхвана пакъ попримирень
и сетни звукове разпрѣсна,
като че утринна роса
порѣси свежестъ надъ леса.

И съ погледа си благъ погали
слушателитѣ занѣмѣли
и „сбогомъ“ кротичко имъ рече,
все тѣй усмихнатъ и сърдечень.

Но тѣ го спрѣха съ викове:
—Отлично!—Браво!—Да живѣй!
И кой започна, какъ тѣй стана —
хвалебна пѣсень се подхвана
въвъ честь на славния Щурець,
окжсания хубавецъ.
Тукъ меци пѣха просълзени
между лисани и елени,
тамъ вълци виеха за всички,
за бубулечки и за птички.
Кѣнтѣше старата гора
отъ пѣсни, викове, ура.
Изпратиха Щуреца драгъ
да весели и свой, и врагъ.

А въ оня лесъ какво се случи,
до днесъ, дечица, не научихъ.
Тамъ продължаватъ, може би,
започнатитѣ веселби.

Христо Огняновъ

БОРБА ДО СМЪРТЪ

(Истинска случка)

Орачитѣ спрѣха морния добитѣкъ, грабнаха остенитѣ
и се втурнаха къмъ Рачина ливада. Никой не знаеше какво
се бѣ случило, но всѣки тича, като гледа съседа си да
тича нататѣкъ. Скоро на ливадата се натрупаха много
хора, които гледаха чудна картина. Биеха се на животъ и
смъртъ щрѣкъ и смокъ.

Рачина ливада отъ незапомнени времена бѣше оби-
талище на много змии и смокове. Между тѣхъ бѣ най-
личенъ единъ голѣмъ смокъ. Имаше легенда, споредъ
която, преди мого години нѣкой човѣкъ отъ селото убилъ
единъ такъвъ голѣмъ смокъ, но докато си иде въ кѣщи,